

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: Ch. K. U., narozený dne X
státní příslušník X
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Liksomerem,
sídlem Masarykovo nám. 1, 331 41 Kralovice

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2019 č. j. MV-167127-2/OAM-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Václavu Liksomerovi, advokátovi se sídlem Masarykovo nám. 1, 331 41 Kralovice, se přiznává odměna ve výši 20 261,95 Kč, která mu bude vyplacena do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím č. j. MV-167127-3/OAM-2019 ze dne 26. 11. 2019 žalovaný rozhodl o zastavení řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že dne 23. 11. 2019 podal žalobce opakovanou (v pořadí již třetí) žádost o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

ochrany v České republice a žalovaný provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Ani správní orgán pak neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozby vážné újmy.

2. Proti tomuto rozhodnutí **žalobce brojil žalobou**. Namítl, že žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval v předcházejícím správním řízení ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Dále žalovaný dle žalobce porušil § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k uvedenému bylo porušeno i ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
3. Žalobce v žalobě především tvrdil, že nebyly splněny podmínky pro zastavení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce měl za to, že i při další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí být správním orgánem bezpečně zjištěno, zda cizinci – žalobci nehrozí mimo jiné pronásledování dle ustanovení § 12 zákona o azylu či vážná újma dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce měl však za to, že žalovaný, shora uvedené skutečnosti, které by jej opravňovaly k zastavení řízení, nezjistil, resp. se dle jeho názoru uvedenými skutečnostmi ani řádně nezabýval. Žalovaný tedy řádně nezjistil skutkový stav, čímž porušil mimo jiné shora uvedená ustanovení správního řádu.
4. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 18/2007-55 ze dne 6. 2. 2008. Měl za to, že žalovaný nepostupoval podle požadavků tohoto rozsudku, neboť řádně nezjistil skutkový stav a v návaznosti na to porušil, resp. nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nespecifikoval informace, které získal v průběhu předcházejícího správního řízení a tyto informace do napadeného rozhodnutí žádným způsobem nepromítnul ve vztahu k ustanovením § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce namítl, že žalovaný např. v napadeném rozhodnutí poukazuje na informaci OAMP MV ČR, X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 23. 08. 2019, ale žádným způsobem v napadeném rozhodnutí nespecifikuje, jaké skutečnosti z této zprávy vyplývají, a jaká je tedy skutečná bezpečnostní a politická situace a stav dodržování lidských práv v X ve vztahu k uvedeným ustanovením § 12 a § 14a zákona o azylu.
5. Žalobce navrhl k provedení důkaz materiál Ministerstva zahraničních věcí České republiky publikovaný na www.mzv.cz s názvem: „X, *aktuální doporučení k cestám*“ publikovaný dne 18. 01. 2016, aktualizovaný dne 11. 12. 2018 a stále v platnosti ke dni 04. 01. 2020, ve kterém je uvedeno, že MZV ČR doporučuje vyhnout se cestám do oblasti severní části X, kde pobýval dle své výpovědi žalobce, doporučuje rovněž vyhnout se cestám do oblastí na jihu země v deltě řeky X a varuje, že na severovýchodě země, kde probíhají vojenské operace proti islamistům B. H., a na jihu v deltě X hrozí velké nebezpečí teroristických útoků a únosů. Dále uvedený materiál upozorňuje na vysokou míru korupce a na to, že na pomoc policie nelze spoléhat. Obdobné informace poskytuje i další materiál Ministerstva zahraničních věcí České republiky publikovaný na www.mzv.cz s názvem: „*Specifika, bezpečnostní situace, doporučení turistům*“, který žalobce také předložil k důkazu. Dále žalobce předložil k důkazu článek ČTK publikovaný na www.zpravy.aktualne.cz s názvem: „X armáda je zodpovědná za smrt 8000 civilistů“ ze dne 3. 6. 2015. Z předložených

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

důkazů vztahujících se k politické a bezpečnostní situaci v X žalobce dovozoval, že žalovaný nezjistil ve správním řízení všechny relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální, transparentní a dohledatelné informace o zemi původu žalobce (tedy o X) tak, jak to požaduje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 105/2008-81 ze dne 04. 02. 2009.

6. Žalobce měl za to, že pouze na základě shora uvedených důkazů lze konstatovat velice špatnou bezpečnostní a politickou situaci a velice špatný stav dodržování lidských práv v X. Žalobce dále namítl, že se měl žalovaný shora uvedenými skutečnostmi zabývat ve vztahu k ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, mimo jiné i vzhledem k tomu, co žalobce uvedl. Žalobce ve správním řízení uváděl, že měl problémy s vojáky X armády. Dále žalobce uvedl, že mu v roce 2006 v X zabili celou rodinu. Žalovaný měl tedy mimo jiné zjistit bližší okolnosti uvedených tvrzení žalobce, a to i vzhledem ke shora uvedeným informacím o zločinech X armády.
7. Žalovaný dle žalobce porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu shora uvedených ustanovení zákona o azylu (§ 12 a § 14a zákona o azylu). Žalobce poukázal mimo jiné na to, že žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné své úvahy týkající politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X ve vztahu k tvrzením žalobce.
8. Ke všem svým tvrzením žalobce jako důkaz dále navrhl provést rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 01. 12. 2019, č. j. KRPP-157453-19/ČJ-2019-030022, usnesení Evropského parlamentu ze dne 15. března 2012 o situaci v X (2012/2550(RSP)) publikované v Úředním věstníku Evropské unie z 31. 08. 2013, a svou výpověď.
9. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Upozornil, že současná žádost žalobce o mezinárodní ochranu je v pořadí již třetí. V rámci předchozích dvou správních řízení žalobce uvedl jako důvod odchodu z vlasti problémy s vojáky X armády a pro podání žádosti o mezinárodní ochrany i důvod vyhoštění z České republiky. Žalovaný po vyhodnocení předložených podkladů konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by již nebyly hodnoceny. Nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, které by se vztahovaly k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Bezpečnostní a politická situace v X se nezměnila od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, ani nenastaly okolnosti, které by měly vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Podklady předložené žalobcem nevypovídají nic o tom, že by měl být pronásledován ve smyslu zákona o azylu. Podle žalovaného aby byla naplněna díkce zákona o azylu, musí se pronásledování vyznačovat závažným porušením lidských práv, jakož i opatřeními působícími psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování (více rozsudek NSS č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004). V případě žalobce nebyl prokázán žádný incident, který by měl spojitost s azylově relevantním důvodem taxativně stanoveným v § 12 zákona o azylu (pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů ve státě). Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobci hrozilo ve smyslu § 14a zákona o azylu uložení nebo vykonání trestu smrti ve vlasti, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky.

10. Žalovaný ještě doplnil, že žalobce byl dne 12. 2. 2015 pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a trestu vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou, za spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009, trestní zákoník, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR (viz rozsudek NSS č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005).
11. Žalovaný dále upozornil, že podle zákona o azylu není žalobce oprávněn setrvat na území ČR, pokud podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž lze ze stejného důvodu tj. při podání další opakované žádosti, jeho pobyt ukončit na území na základě vydaného správního nebo soudního rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán a při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem. Neshledal však žádné důvody, které by bylo možné označit za azylově významné.
12. Žalobce dne 3. 2. 2020 **doplnil svou žalobu** o tvrzení, že je podporovatelem státu X, je křesťanského vyznání a z uvedených důvodů by mu v případě návratu do vlasti hrozilo reálné a bezprostřední nebezpečí ohrožení života. Svě tvrzení žalobce navrhoval podpořit důkazem v podobě článku v anglickém znění s názvem: „X“ publikovaný na www.refworld.org.
13. **Ze zaslaného správního spisu** soud zjistil, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 5. 3. 2019 do 31. 12. 2999 (tzn. na neurčito) na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 15 T 81/2014. jím byl shledán vinným zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 12. 2. 2015. Žalobce pobýval na území schengenského prostoru neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu. Dále bylo zjištěno, že žalobce má soudním vyhoštěním doživotně odepřen vstup na území ČR. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem zahájení řízení o správním vyhoštění a jeho následného provedení. Dne 20. 11. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Dne 23. 11. 2019 podal žalobce v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, která nebyla odůvodněna.
14. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
15. Podle § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.“*
16. Dle § 12 zákona o azylu se *„azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

trvalého bydliště.“

17. Podle § 14a odst. 1 zákon a o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“
18. Žalobce v žalobě v podstatě namítal dvě věci, a sice že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 11a odst. 3, a že žalovaný nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti, neboť nedostatečně posoudil, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování či k hrozbě vážné újmy podle § 12 a § 14a zákona o azylu.
19. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany ovšem neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009). U další opakované žádosti platí obdobné požadavky. Změna oproti řízení prvé opakované žádosti spočívá v tom, že rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 185/2017-38 ze dne 3. 10. 2017).
20. Podstatným pro souzenou věc by bylo zjistit, jestli žalobce uvedl nějaké nové skutečnosti oproti předchozímu řízení, které buď jsou zcela nové, nebo jsou původní, ale bez svého vlastního zavinění je žalobce nemohl uvést již v předchozím řízení o mezinárodní ochraně.
21. Žalovaný posoudil situaci žalobce v období mezi první, druhou (opakovanou) žádostí žalobce a nynější další opakovanou žádostí a shledal, že neexistují žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. S těmito závěry se soud plně ztotožnil.
22. Po srovnání tvrzení ze všech žádostí, kdy v poslední další opakované žádosti žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, neshledal žalovaný, že by od doby posuzování předchozí žalobcovy žádosti (srpen 2015) došlo k takové politické či bezpečnostní změně, která by mohla mít vliv na posouzení jeho další opakované žádosti. Z § 11a odst. 3 vyplývá, že je nutné posouzení „s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností“, z čehož lze dovodit, že postačí, když správní orgán zhodnotí, zda nedošlo k podstatné změně okolností vztahujících se k § 12 a 14a zákona o azylu v období mezi posledním řízením o azylu, kde byla situace v zemi původu žalobce i jeho ostatní tvrzení o možné újmě zkoumány, a nynější žádostí. Je nutné dodat, že v obou případech (první i druhé) žádosti o mezinárodní ochranu uváděl žalobce totožná tvrzení (byl proveden pohovor) k důvodům podání žádosti, která žalovaný ve svých rozhodnutích zhodnotil a stejně dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
23. Nové skutečnosti v posledním řízení o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuvedl a ani nebyly zjištěny. K tvrzením o bezpečnostní situaci v X soud předně uvádí, že žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

se ve svých závěrech opírá zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019. Provedené dokazování (žalobcem navrženými důkazy) při jednání sice do jisté míry vedlo k tomu, že situace v X je špatná. Nicméně to není skutečnost, kterou by žalobce nemohl tvrdit a netvrdil již v předchozím řízení. Za stavu, kdy i v řízení o druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla situace v zemi původu posouzena, nelze využívat další opakovanou žádost k tomu, aby žalobce vylepšoval svá předchozí tvrzení. Tudíž žalobcem tvrzenou nepříznivou situaci v zemi původu, nelze posoudit jako novou skutečnost, nebo skutečnost, kterou žalobce bez vlastního zavinění nemohl uvést již v předchozím řízení.

24. Navíc musí soud konstatovat, že žalobce až v nyní podané žalobě tvrdil možnou újmu ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu v případě návratu do X, avšak jeho tvrzení se téměř shodovala s tvrzeními v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy při podání další opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly žalovaného vést, že došlo k podstatné změně okolností. Naopak žalovaný postupoval zcela v souladu s § 11a odst. 3 zákona o azylu.
25. Žalovaný dostatečným způsobem zkoumal, zda došlo od posouzení poslední žalobcovy žádosti o azyl k podstatné změně, která by odůvodňovala udělení azylu žalobci. Skutkový stav byl tedy ve správním řízení zjištěn dostatečně. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a přezkoumatelné, žalovaný v něm uvedl své úvahy i závěry, které vychází ze spisové dokumentace a postupoval zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Výslech žalobce neshledal nezbytným, neboť ve správním řízení a následně v řízení před zdejším soudem byl skutkový stav zjištěn zcela jasně a bez jakýchkoliv pochybností. Výslech žalobce by tak byl nadbytečný a spojený se zbytečnými náklady.
26. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
27. Procesně neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žádný z účastníků řízení tedy nemá právo na jejich náhradu.
28. Žalobci soud ustanovil zástupcem advokáta JUDr. Václava Liksomera. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Ustanovenému zástupci proto soud přiznal odměnu za zastupování za 5 úkony právní služby po 3 100 Kč (*příprava apřevzetí včetně první porady, doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2020, replika žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 3. 2. 2020, další porada s klientem dne 30. 1. 2020 a účast na jednání u KS v Plzni dne 9. 3. 2020*), jedním úkonem v poloviční výši (*námitky žalobce proti usnesení o ustanovení zástupce ze dne 23. 12. 2019*), a šesti režijními paušály po 300 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 11 odst. 2 v souvislosti s § 11 odst. 3 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy 18 850 Kč.
29. Dále soud přiznal ustanovenému zástupci náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem X, reg. zn. X za jízdu (1) z Kralovic do Zařízení pro zajištění cizinců Bálková a zpět (celkem 58 km) za účelem porady s klientem (dne 30. 1. 2020, a (2) z Kralovic do Plzně k ústnímu jednání u Krajského soudu a zpět. Pokud jde o náhradu cestovních výdajů, základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce v souladu s §1 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

(dále též jako „vyhláška“), činí 243,60 Kč (tj. 58 km x 4,20 Kč/km) a 294 Kč (tj. 70 km x 4,20 Kč/km). Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky, činí 124,35 Kč (tj. 6,7 l/100km x 32,00 Kč/l x 0,58) a 150 Kč (tj. 6,7 l/100km x 32,00 Kč/l x 0,70). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce dvou a čtyř půlhodiny podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí celkem 600 Kč.

30. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **20 261,95 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 9. března 2020

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:
Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce